

Došlo dne: 27. 8. 2006
Č. j. 1493 / 2006 / sk. d.



POSUDEK BAKALÁŘSKÉ PRÁCE: Zvíře jako kompenzační a terapeutická pomůcka

Michaela Skaličková, Univerzita Karlova v Praze, Evangelická teologická fakulta

Terapie pomocí zvířat je téma, jak studentka sama uvádí velmi zajímavé ale také je to téma v současné době velice moderní. Lidská společnost obecně inklinuje ke zvířatům čím dál více a ke psům obzvláště. Užívání psů pro různé terapie má v sociální rehabilitaci zdravotně postižených své důležité místo, ale často se stává, že je na toto téma nahlíženo se zbytečným sentimentem. Obecně platí, že psi vzbuzují v lidech pozitivní emoce. Pes jako společník, kamarád - psychická opora je pojem známý a jistě i mnohokrát popsán. Pes jako společník člověka nějakým způsobem vyčleněného z běžné společnosti (lidé staří, zdravotně postižení, sociálně znevýhodnění, apod) je emocionálně ještě silnějším pojmem. Výchova, výcvik a následné užívání psů vodicích, asistenčních, canisterapeutických má ale hlavně praktický účel a měl by splňovat velice přísné podmínky a pravidla. Cíl této práce – zaměření na sledovatelné výsledky v užívání psů pomocníků a terapeutů a zhodnocení jejich praktického využití má velice dobrý záměr. Formální stránku práce pokládám za velice zdařilou. Jednotlivé kapitoly postupují logicky, uvedení do tématu je více než dostatečné a přehledné. Vyhledávání témat z literatury neměla studentka jednoduché, jelikož mnoho literatury na tato témata není. Za nápadité považuji vyhledání článků z odborných časopisů i internetu. Zde je ovšem trochu problematické dělat z těchto článků nějaké závěry. Obecně platná pravidla, závazná pro všechny cvičitele psů terapeutů totiž neexistují, články v časopisech a informační materiály na internetu bývají různorodé, podle zaběhnutých zvyklostí a zkušeností pisatele. Je pravda, že to podstatné (že štěně musí být náležitě vychováno a následně v přiměřeném věku vycvičeno) bývá stejné. Některé části přípravy těchto psů se však mohou docela významně lišit a vůbec nemusí odpovídat realitě. I přes toto úskalí mám pocit, že výběrem a porovnáním těchto informací dokázala studentka formální část své práce velmi vhodně sestavit.

V části, která se věnuje poznatkům a popisu průběhu přípravy psů v současné době u nás je však několik nedostatků.

V kapitole o užívaných plemenech už se studentce nepodařilo zachovat plně objektivní pohled. V kategorii cvičených plemen totiž v celém světě má stále první místo retrívr. A to konkrétně labradorský retrívr a zlatý retrívr (případně jejich kříženci). Najít vhodné jedince po zdravotní stránce vyžaduje kromě jiného i vyřazování nevhodných psů z výcviku, vyhledávání co nejlepších chovů i zakládání chovů vlastních, ale to je problém dodavatele (cvičitele) psa – a hlavně finanční. Povahová stránka těchto psů však je i přes některé své nedostatky těžko nahraditelná jiným plemenem. Ostatní uváděná plemena jsou užívána i ve světě, ale pouze okrajově. Větší variabilita plemen je pouze u psů canisterapeutických, ale to jenom proto, že s vycvičeným psem pracuje stále jeho cvičitel. Psi, kteří se předávají zdravotně postiženým majitelům musí být pro velkou většinu klientů zvířata klidná, vyrovnaná, dobře zvladatelná a se schopností snadno měnit majitele. Plemena jako Border kolie, Belgický ovčák, apod. jsou použitelná pouze pro specifické klienty, kteří jejich psychiku a energii zvládnou. I z tohoto důvodu je v současné době v pozadí dříve velmi užívaný Německý ovčák.

Chyby shledávám v popisu konkrétních pravidel při předávání psa. Jak již bylo uvedeno, je velice málo legislativních pravidel kolem psů terapeutů, ale ty co jsou, jsou daná a neměnná. Jsou to pravidla, která se týkají téměř výhradně psů vodičích. Vodícího psa neplatí zdravotní pojišťovna. Příspěvek na vodícího psa je vyplácen sociálním odborem příslušného úřadu s rozšířenou působností podle trvalého místa bydliště jako kompenzační pomůcka. Tento příspěvek je fakultativní (až do výše obvyklých nákladů). Příspěvek na krmivo pro vodícího psa naopak fakultativní není. Může nebo nemusí být přidělen a to ve výši 800 Kč, nemůže být poskytnut vyšší (např. podle ceny krmiva).

Praktická část je zajímavá a myslím, že i přínosná. Pozitivní je, že se nesnaží hodnotit, ale pouze sbírá informace ze kterých si skládá celkový obraz. Na praktických příkladech demonstruje a podporuje část teoretickou. Líbí se mi rozmanitost prostředí ve kterých studentka canisterapii i vodící psy sledovala. Rozhodně je praktická část pojata velmi zodpovědně a studentka mu věnovala obdivuhodné množství času a to i v místech vzdálených.

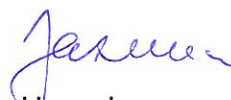
Ze závěru vyplývá, že smysl práce není nějak výrazně hodnotit současný stav užívání psů pomocníků zdravotně postižených u nás, ale odpovědět na několik konkrétních otázek, které si studentka v úvodu položila. Její teoretická příprava i rozmanitá praktická sledování dávají dostatek prostoru na tyto otázky odpovědět, svá tvrzení má dostatečně podložená.

Celkově pokládám tuto práci za velmi zdařilou. Vzhledem k chybám v existujících legislativních pravidlech, kterých není mnoho, tudíž jsou celkem snadno zjistitelná ji hodnotím stupněm:

B – velmi dobře

Doplňující otázku mám jedinou:

Co Vám z Vašich praktických sledování vyplývá jako nejdůležitější při práci se psy jako kompenzačními a terapeutickými pomůckami ze strany cvičitele psa (dodavatele služby) a co ze strany klienta (odběratele služby)?



Ing. Hana Jasenovcová
ředitelka SVVP

V Praze dne 28.7.2006

Sjednocená organizace
nevidomých a slabozrakých ČR
Středisko výcviku vodičích psů
Klikatá 2a, 158 00 Praha 5 - Jinonice
TEL/FAX: 251 61 11 54

- SONS ČR
- Středisko výcviku vodičích psů
- Klikatá 2a, 158 00 Praha 5
- tel./fax 251611154
- e-mail/ vodicipsi@sons.cz www.vodicipsi.cz
- IČ/ 63834065
- č.ú./ 106390238/0300 ČSOB Praha 1
- č. registrace u MV: II/s-OS/1-30 302/96-R pod názvem
Sjednocená organizace nevidomých a slabozrakých ČR